

[Lannung.]

er jeg ikke alt for lykkelig ved forhøjelsen, men Paris var jo en messe værd, og punktet er ikke overordentlig betydningsfuldt.

Med hensyn til voteringsordningen understregede jeg ved første behandling, at det, mit parti måtte lægge særlig vægt på, var en udførligere og dermed bedre domsbegrundelse. Jeg tog forbehold om, at vi under udvalgsbehandlingen måtte se nærmere på, om den i lovforslaget valgte formulering af de nye regler netop havde ramt det rigtigste og mest formålstjenlige. Den i lovforslaget indeholdte voteringsordning indebar efter min opfattelse den risiko, at den nu og da kunne føre til domme, der kom til at give et vel broget og brudstykkeagtigt billede og virke noget desorienterende med hensyn til, hvad der havde været relevant og afgørende for domsresultatet. Efter at højesteret i den i betænkningen citerede skrivelse havde udtalt, at en ophævelse af dommeranonymiteten ville kunne danne udgangspunktet for en udvikling i retning af større udførlighed i domspræmisserne uden at bryde disses overskuelighed, og efter at repræsentanter for højesteret i et udvalgs møde havde udtalt sig på en sådan måde, at vi med rette kunne opfatte det som et tilsagn om en udførligere domsbegrundelse, fandt jeg, at forslaget om, at domme og kendelser fremtidig skal indeholde oplysning om dommernes navne, kunne accepteres som medførende en tilfredsstillende nyordning.

Men når hele udvalget er nået til enighed på dette punkt, er det, således som det også her er fremhævet, ud fra en velbegrundet forventning om, at domstolenes afgørelser for fremtiden udformes så klart og udførligt, at de i højere grad end hidtil direkte giver udtryk for, hvorledes man er kommet til domsresultatet, og dermed giver alle interesserede en virkelig vejledning. Kun på denne måde bliver dommene fuldt tilfredsstillende for det praktiske retsliv, den juridiske videnskab og retsudviklingen.

Det er derfor givet, at vi vil følge den kommende udvikling med den allerstørste interesse, og skulle den nye praksis imod forventning bringe os skuffelse ved dog ikke at føre til udførligere og bedre præmisser, må den bestemmelse, vi nu er standset ved, revideres, således at pligten til en

udførlig begrundelse udtrykkelig sikres.

Jeg havde i udvalget lejlighed til nærmere at omtale direktør Skriver Svendsens tankevækkende artikel i fjor i Ugeskrift for Retsvæsen vedrørende votering og afstemning i højesteret, og jeg vil gerne benytte lejligheden til fra dette sted at henlede alle rette vedkommendes opmærksomhed på denne interessante artikel og de særlige problemer, der berøres deri. Artiklen konkluderer i et ønske om at få pointeret — som det hedder — bestemmelserne i retsplejelovens § 214 om, at domme af en ret, der ikke beklædes af en enkelt dommer, skal vedtages ved afstemning, og i § 216 om, at der for enhver afgørelse i en af flere medlemmer bestående ret skal være stemmeflerhed.

Med hensyn til den del af lovforslaget, der vedrører sagføreres møderet, går udvalgets store flertal jo ind for at afskaffe den nuværende sagførerprøve. Det kan læses ud af betænkningen, at den i denne forbindelse foreslåede ændring i lovforslaget ved udførelse af adgangen til at fratage møderetten gennem slettelse af ordene „efter gentagen procedure“ er udtryk for et kompromis, men jeg tror, jeg er fuldt berettiget til at understrege, at man fra alle sider inden for flertallet går ud fra som en selvfølge, at landets højeste domstol vil praktisere denne regel på en sådan måde, at der ikke opstår et større skår i sagførernes følelse af uafhængighed i forhold til domstolene, endside skabes en uheldig fornemmelse af afhængighed af retten. Her tror jeg vi alle i flertallet — jeg kunne sige i modsætning til det ærede medlem hr. Poul Møller — har tillid til højesteret. For retssikkerhedens skyld er det meget vigtigt, at sagførerne står så uafhængigt som muligt og har enhver rimelig ytringsfrihed.

Det ærede medlem hr. Poul Møllers udtalelse på dette punkt var alt andet end en tillidsreklæring til højesteret. Efter mit skøn indeholdt den en unødigt mangel på en sådan tillid. Og lad mig tilføje, at da der er to afdelinger i højesteret, må det vel formodes, at man i almindelighed ikke vil lade en advokats møderet for højesteret bortfalde, for begge afdelinger har haft lejlighed til at skønne, at vedkommende har vist sig uegnet til at procedere for højesteret. De fem dommere, der beklæder den enkelte afdeling, vil vel næppe i almindelighed alene udøve